SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 15. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 16 okt. 1907. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 27:e Årg.

Alfred Reisenauer.

†

Den äfven i vår hufvudstad välbekante och vår musikpublik hänförande pianokonstnären Alfred Reisenauer har plötsligen d. 3 oktober slutat sina dagar i Libau, der han samma dag på aftonen skulle konsertera. Då en af betjeningen kl. ½ 12 kom upp på hans rum för att se till kaminelden, låg han död på golfvet. Tidigare på förmiddagen hade han haft besök af konsertarrangören, som tyckte sig finna något ovanligt i Reisenauers utseende och rådde honom att taga sig ett par timmars hvila, men konstnären förklarade att han fann sig fullkomligt väl. I Riga hade han emellertid sagt att han troligen gjort sin sista konsertresa dit, emedan han tröttnat på att resa omkring. På sista tiden hade han lidit af stark nervositet. Han brukade ej vara så aktsam ifråga om helsa och lefnadssätt.

Alfred Reisenauer — säges det i en nekrolog öfver honom — hörde till de få pianospelare, som förstodo att riktigt värma sina åhörares hjärtan, och när han var riktigt väl disponerad, så kunde såväl verkliga kännare likasom den stora publiken tycka att de aldrig hört någon spela så »musikaliskt». Andra pianister kunde väl känna djupare, tolka snillrikare och rent tekniskt stå på en högre nivå af utbildning, men i afseende på åstadkommande af en klangskön pianoton stod han i rang nästan öfver alla, och detta hade sin grund i hans äkta musikaliska känsla.

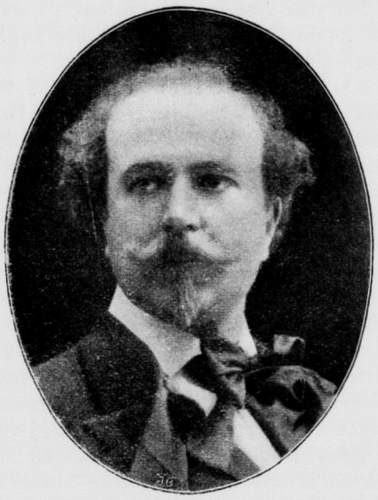

Arthur de Greef.

Alfred Reisenauer.

Då Reisenauer för fjorton år sedan konserterade i Köpenhamn blef publiken utom sig af förtjusning, särskildt efter hans utförande af tre Liszt'ska Schubert-transkriptioner, deribland serenaden »Leise flehen meine Lieder». Musikanmälaren i Politiken, Ch. Kjerulf, yttrade då om honom: »Serenaden» sjöng Reisenauer så förunderligt intagande, att man hjälplöst famlar med så omöjliga ord som eolsharpa och serafisk när man skall »berätta» hur han spelade. Med tillhjelp af ett öfvernaturligt pedalbruk med efterklingande toner — han lät helt enkelt pianot spela vidare . . . ensamt — frambragte han så fina och smekande ekoeffekter, att man ej visste hur man hade det — och som kontrast härtill: en förr ej hörd väldighet — när han utvecklade sin styrka — utan spår af hamrande och än mindre tröskande.»

Liknande sensation och förtjusning väckte Reisenauer hos oss, särskildt genom sitt sångbara spel och sin elastiska touche. Om hans konserterande här skall sedan nämnas.

Alfred Reisenauer föddes d. 1 nov. 1863 i Königsberg och erhöll sin första musikundervisning af sin mor, som var framstående musikälskarinna. Sedan fick han undervisning i pianospelet af professor Louis Köhler, hvilken rekommenderade honom till Franz Liszt, som med stort intresse mottog den då blott elfvaårige eleven och vidare under några år ledde hans utbildning.

Alfred Reisenauers första offentliga uppträdande skedde i Rom på en konsert som Liszt gaf till förmån för innevånare i det öfversvämmade Murcia.

Hans elev spelade då utom solosaker fyrhändigt sonater med mästaren och vann stor framgång. Liszt omfamnade honom i auditoriets åsyn och kritiken lofordade honom. När de vandrade på Roms gator, stannade folk och sade: »Se der gå den gamle och den unge Liszt!» En vacker konstnärsbana tycktes förestå den unge Reisenauer, då han helt tvärt begaf sig till Leipzig för att studera juridik. Efter halftannat år vände han dock åter till sin rätta kallelse, konstnärskapet och pianospelet. Från 1886 börjar han sin egentliga bana som konserterande pianist, åtföljande den berömde operasångaren Heinrich Vogl, och skördade sedan stora framgångar i Ryssland, vidare i Tyskland och andra land, öfverallt erkänd såsom en af samtidens förnämsta pianovirtuoser.

Reisenauer besökte Stockholm första gången 1886, då han som solist och ackompanjatör medföljde »violinelfvan» Teresina Tua, hvilken vid midten af november gjorde sitt andra konsertbesök här. Reisenauer gaf sedan med vår bekante bassångare Salomon Smith konsert i Musikal. akademien och medverkade på Meissners 2:a populära konsert i Berns' salong, hvarvid han bl. a. spelade Beethovens Ess dur-konsert och Webers Concertstück. D. 5 dec. gaf han sedan i sistnämnda lokal en afskedskonsert. 1887 i febr. biträdde Reisenauer ånyo på 6:e o. 7:e populära konserterna hos Berns', och då Wladimir Pachmann åter konserterade här (första gången våren 1885) i mars samma år, gåfvo båda pianisterna tillsammans ett par konserter i Musikaliska akademien, då de bl. a. tillsammans spelade Chopins Rondo för 2 pianon. D. 27 mars gaf Reisenauer i Berns' salong en afskedskonsert i förening med Tor Aulin m. fl., då han med denne utförde som inledningsnummer Griegs 1:a violinsonat. Reisenauer återkom hit 1893 och gaf då i senare hälften af februari tre konserter i Musikaliska akademien. Han gjorde då ej samma lycka här som förut; publiken var mindre talrik och kritiken här instämde icke med det öfversvallande beröm han nyss förut skördat i Köpenhamn. Han har ock visat sig ganska ojemn i sitt spel, än för stark än för vek, och mot hans uppfattning af det han föredrog kunde man ock en och annan gång ha skäl till anmärkning. En betydande pianist var han dock i alla händelser. På senare år har Reisenauer i Leipzig haft en mästarskola för utbildande af pianister. Såsom komponist har Reisenauer endast gjort sig känd genom några sånger, »Wanderlieder».

Arthur de Greef.

På Konsertföreningens snart stundande konsert få vi tillfälle att göra bekantskap med en högt ansedd pianist, prof. de Greef från Bryssel, som då för första gången låter höra sig här. Det är dock ej första besöket i »ultima Thule», ty för nitton år sedan konserterade prof. de Greef med sin berömda landsman, violinisten César Thomson i Kristiania. För elfva år sedan framträdde de Greef första gången i München. En korrespondent därifrån skrifver då till en tysk musiktidning följande: »Sista Kaimkonserten gjorde oss bekanta med en utmärkt pianokonstnär, professor Arthur de Greef från Brüssel. De Greef har uppnått högsta mästerskap i sitt fack. Han är mera konstnär än virtuos, hvad som i våra dagar ju vill mycket säga. Med Saint-Saëns' G-moll-konsert, hvilken ställer lika höga fordringar på teknik som rytmik, på temperament som intelligens, skördade prof. de Greef, särskildt efter det graciösa scherzot, orkanartadt bifall af den bortåt ett par tusental starka publiken».

Till den främmande gästens porträtt på första sidan bifoga vi här några biografiska notiser.

Arthur de Greef är född i Louvain (Löwen), betydande stad i Belgien, den 10 okt. 1862. Hågen för musik framträdde tidigt hos honom och han erhöll den bästa konstnärliga och litterära uppfostran. Nio år gammal tillerkändes han första priset för pianospelning vid musikskolan i födelsestaden, blef sedan elev vid konservatoriet i Bryssel, der han erhöll undervisning af Brassin i pianospel, af Dupont i harmonilära, af Kufferath i kontrapunkt och af anstaltens berömde direktör Gevaert i kompositionslära. Han gjorde så stora framsteg, att han vid 15 års ålder blef anställd som lärare vid konservatoriet i pianospel och harmonilära. Sjutton år gammal eröfrade han guldmedaljen och »diplome de capacité», som ingen före honom vunnit. Kort derefter gjorde han bekantskap med Liszt och fick flera gånger spela med honom, hvilken fann så stort behag i den unge pianistens spel, att han dedicerade honom ett Præludium och Fuga samt gaf honom i present flera manuskript. De Greef gjorde sedan flera turnéer i Belgien, Tyskland och Frankrike med stor framgång.

Endast 23 år gammal blef han efter Zarembskis död 1885 professor vid konservatoriet i Bryssel och vid belgiska hofvet var han mycket omhuldad. 1887 medverkade han vid två skandinaviska konserter, som Oscar Comettant föranstaltat i Paris, och året derpå uppträdde han der på Colonnes konserter och spelade Griegs konsert, Mendelssohns »Variations serieuses», saker af Bach, Moszkowski, Liszt etc., allt framkallande rikt bifall af åhörarne och beröm af kritiken. Tidningen Le Siècle yttrade sig då om honom sålunda: »Herr de Greef är mera än en pianist med fulländad färdighet, mer än en af dessa tangenttämjare, som tilltvinga sig bravorop genom att förvåna. Hvad som är verkligen förvånande hos honom är att han alldeles icke söker att förvåna, oaktadt det vore en lätt sak för honom att uppträda med virtuoskonster. Hos honom finnes ej det minsta teatraliskt, men en naturlig och sympatisk enkelhet, grundad i den aktning han bär för sin konst och sig sjelf». — Det är oss icke bekant om prof. de Greef utvecklat någon kompositorisk verksamhet.

Daria.

Lyriskt drama i 2 akter af Ad. Aderer och Armand Ephraïm.
Musik af Georges Marty.

Textinnehåll.

Första akten. En sal i ryska godsherren Boris slott med glasdörrar i fonden, genom hvilka man ser ett landskap med en by på afstånd. Daria, en flicka som tillhör godset (handlingen tilldrager sig under lifegenskapens tid) har upptagits af Boris som älskarinna. Denne är för tillfället bortrest. Daria sitter tankfull vid ett bord i salen. Ivan, en muschik (bonde) hos Boris står bakom henne. Han har från barndomen älskat Daria och ber henne nu bli hans hustru. Hon afslår föraktligt anbudet, tänkande att hennes herre skall taga henne till äkta. Man hör röster, som närma sig och Boris inträder, åtföljd af en mängd manliga och kvinliga underhafvande, hvilka betyga honom sin vördnad och frambära skänker af blommor och frukter. Daria skyndar glad emot Boris, som något kallt omfamnar henne. Godsets ungdom ställa nu till en nationaldans för att roa sin herre. När folket aflägsnat sig och Boris blifvit ensam med Daria, förklarar han att förhållandet mellan dem måste upphöra; han vill och måste göra ett rikt parti. Daria är förtviflad, och då Boris slutligen såsom hennes herre befaller henne lydnad, blir hon ursinnig, fattar ett på bordet liggande spö och slår honom i ansiktet. Förgrymmad ropar han in sitt folk, som han bjudit på hemkomstkalas, och befaller att Daria skall afstraffas med knutpiskan. Ivan träder då fram och förebrår sin herre att han vill låta slå en kvinna, och då Boris frågar hur han kan våga taga henne i försvar, bekänner han, att han länge älskat Daria. Boris säger sig då vilja visa barmhertighet och öfverlemnar Daria åt Ivan. En pop inkallas. Daria fogar sig stilla i sitt öde och viges vid Ivan. Boris ger dem sedan tillåtelse att bosätta sig i hans skogar i Ukraine.

Andra akten. Scenen är i en dunkel skog, mellan hvars stammar i bakgrunden man ser en klar aftonhimmel. Till venster är Ivans koja, öppen åt förgrunden, med fönster och dörr åt skogen. Framtill i stugan står ett

litet bord med en bänk, längst till vänster synes en bäddad säng till hälften dold af ett förhänge. Daria sitter utanför stugan i enkel bonddräkt och vaggar sin nyfödde son, sjungande en vaggvisa. Röster förnimmas från skogen och Ivan framträder jemte andra timmermän till henne. När de aflägsnat sig bära Ivan och Daria in vaggan och den förre prisar sin lycka att ega henne och deras barn, med glädje mottagande hennes ömhet och försäkran att hon glömt det förflutna och nu lefver endast för honom och deras barn. Plötsligen få de höra ett jakthorn i skogen. De gå ut ur stugan och Boris framträder med sitt jaktsällskap. Han säger sig ha gått vilse i skogen och ber att få tillbringa natten i Ivans stuga, hvilket denne vördnadsfullt bifaller. Boris befaller en tjänare att taga in wodka i stugan, hvarpå denne ställer en butelj och glas på bordet. Boris sätter sig på bänken, nödgande Daria att taga plats vid hans sida. Glasen fyllas och Boris uppmanar gång på gång Ivan att tömma sitt glas. Daria har emellertid varnat Ivan för att dricka sig full, hvilket hon misstänker vara Boris' afsikt. Denne visar sig nu mycket kärvänlig mot Daria, hvilket väcker Ivans svartsjuka. Han låtsar sig nu rusig, höjer yxan mot Boris liksom på skämt, börjar sedan dansa och faller slutligen till golfvet, låtsande sig alldeles redlös. Boris börjar visa sin ömhet mot Daria, beklagar att hans äktenskap är olyckligt och vill återknyta förbindelsen med henne. Då hon vägrar följa honom vill han tvinga henne dertill och hennes man ämnar han låta döda. Ivan, som förstulet hört allt, rusar nu upp, fattar Boris om strupen, släpar honom till sängen och kväfver honom, medan Daria står vid dörren förfärad och lyssnande. Hon och Ivan knäfalla sedan framför stugans helgonbild, hvarpå Ivan tager ned facklan, som upplyser stugan, och tänder eld på densamma i en skrubb nära sängen, der Boris ligger. Med barnet lemna de nu sin bostad, och då en af jaktföljet, som hvilar utanför stugan, frågar hvarför de ämna sig bort, svarar Ivan att de begifva sig in i skogen med barnet för att icke störa godsherrns hvila, hvarpå de aflägsna sig.

Ludwig Wüllner.

En återblick på hans gästuppträdande.

I dessa dagar har tillfälle beredts Stockholms-publiken, att få stifta bekantskap med den på Kontinenten högt uppburne sångkonstnären Ludwig Wüllner.

Bortser man från det rent vokala hos denna sångare, som dock är af betydligt större innebörd än hvad man vid ett första åhörande får klart för sig, så ha vi i honom lärt känna en högeligen intressant personlighet.

Hans prestationer böra hafva utöfvat ett ytterst väckande och fruktbärande inflytande på våra egna sångutöfvare. Det omutliga och redbara i Wüllners konst med det egna modersmålet till grundval; denna frihet från »skola» och manér ock det anspråkslösa i mannens uppträdande, allt bör hafva varit oändligt lärorikt för alla dem som rätt förstått honom.

Med detta uppträdande i friskt minne kan jag icke underlåta att, för jämförelsens skull, erinra om en annan son af das grosse Vaterland som den 11 mars 1896 för första och sista gången uppenbarade sig för Stockholms-publiken nämligen Paul Bulss, k. kammersänger.

Lokalen var k. Musikaliska akademiens stora sal.

Herr Bulss *kom* inte in utan han höll sitt intåg på estraden. De voro visserligen blott tre: sångaren, ackompanjatören och notvändaren, men det hela verkade Aufmarschieren af en liten krigshär.

I spetsen gick herr Bulss i egen hög person. På hans frackuppslag dinglade en kedja med miniatyrordnar och på det oklanderliga skjortbröstet glänste, hängande i eldrödt band, en större guldpenning.

Mustascherna uppvridna, hållningen stram, militärisk och i den självkära uppsynen tyckte man sig läsa: »pass på, här kommer jag, nu ska' ni få höra något noch nie dagewesenes!»

Oaktadt aktningsvärda och delvis glänsande röstmedel voro till finnandes, blef dock prestationen ganska medelmåttig och skulle lämpligast kunna hänföras under rubriken: Viel Geschrei und wenig Wolle. —

Hvilken himmelsvid skillnad mellan denna, af den kejserliga nådens sol omstrålade, ordensutspökade kammersänger och den anspråkslösa, lekamligen något otympliga, Wüllner i sin enkla dress som därtill var långt ifrån »chic».

Se honom strax innan han börjar sjunga, hur det stora intressanta hufvudet sjunker ned mot bröstet; ögonlocken slutas till hälften, hvarvid han tyckes liksom ransaka hela sitt inre för att finna den rätta stämningen och värdigt kunna lösa det värf som föreståt.

Ett djupt andetag fyller hans bröst för att omedelbart därefter lämna detsamma liksom en befrielsens suck. Hufvudet lyftes åter, vrides åt sidan, en nick åt pianisten och så börjar han.

Den af naturen något sträfva stämman, hvilken under åratal af arbete gjorts underdånig, lyder villigt sin beherskares minsta vink och får, när denne fordrar det, en betvingande styrka och en bedårande glans. —

Hur denna sångare sedan gestaltar, skildrar en stämning eller en dramatisk period; hur han med den kristallklaraste prononciation och de finaste skiftningar i föredraget formligen etsar in innehållet af sina sånger i åhörarnes medvetande, det måste *höras*; ty tal och skrift kunna icke skildra detta.

Många af de stycken som Wüllner föredragit, och vilka förut varit hörda här, tyckte man att de först nu genom hans tolkning funno sin rätta klarhet.

Exempelvis de fruktansvärdt banaliserade 'Grenadiererna' blef genom sångarens gestaltningsförmåga en fullkomlig novität. Likaså »Erlkönig».

I Schumanns »Der soldat» var effekten af slutfrasen: »Ich aber, ich traf ihn mitten in das Herz» storartad. Detta »traf» utslungades med sådan kraft att man i den omedelbart följande fermaten tyckte sig höra liksom ett bortdöende eko af skottet, och hvilken förskrossande smärta därefter i det klagande: »Ich traf ihn mitten in das Herz»!

I sådana ögonblick har Wüllner sina åhörare fullkomligt i sitt våld och ristar obarmhärtigt i deras hjärterötter.

På andra och fjärde konserten föredrog Wüllner balladen »Archibald Douglas» af den här obetydligt kände, sedan 1869 aflidne, Carl Löwe.

Af Löwes rika och högeligen intressanta produktion af »Lieder und Balladen» intar denna höjdpunkten.

Att denna balladernas ballad, till hvilken ett motstycke svårligen torde kunna uppletas inom något annat lands musiklitteratur, skulle bli ett glansnummer för W. det var ju att förutse.

De dramatiska poänger hvaraf detta stycke från början till slut är fylldt, lämnade sångaren rika tillfällen att använda sin stora gestaltningsförmåga.

Hur mycket man än må beundra de mångskiftande egenskaperna i Wüllners konstnärskap: passionen i kärleksvisorna, realismen i »Das Lied des Steinklopfers», humorn i Göthe-Wolfs skojfriska »Epiphanias»; så når han dock högst i *allvaret*. Därför torde andra konsertens slutnummer Brahms' »Vier ernste Gesänge» kunna betecknas som höjdpunkten af allt hvad Wüllner gifvit oss.

Sällan, om ens någonsin, har auditoriet i konsttemplet å Blasieholmen genomströmmats af en sådan andakt som vid åhörandet af dessa sånger. Wüllners stämma, uppsjungen som den var efter det långa programmet, fick här en glans och en bredd, som tillika med den allvarliga innebörden i bibeltextorden var af en alldeles oförliknelig verkan.

Åhörarne voro efter det sista förklingande: »Die Liebe ist die grösseste unter ihnen» formligen bedöfvade, och säkerligen skola många af dem, som varit nog lyckliga att få bevista denna konsert, behålla ett minne för hela lifvet af denna unika prestation.

Att vidare inlåta sig på en analys af Wüllners konst skulle föra oss vida öfver de gränser som äro tillmätta för en tidningsuppsats.

Jag vill därför blott till slut erinra om hans stora sångarbragd, på fjärde konserten, då han sjöng Schumanns hela sångcykel »Dichterliebe», icke allenast så, att åhörarnes intresse icke ett ögonblick slappades; utan han öfverraskade i hvar och en af dess 16 nummer med nya synpunkter i sitt sätt att tolka dessa sånger, så att de framstodo i hittills oanad skönhet och klarhet. —

När Ludwig Wüllner konserterar borde operan stängas och hela dess personal från den första till den sista bevista hans sångafton för att *se, höra* och — *lära* hur denne ensamme man, utan scenens attribut och bakgrund, endast och allenast med sin eminenta föredragskonst kan väcka sitt auditoriums löjen eller tårar och hålla dess intresse vaket under mer än två timmar.

Plocka fram våra högröstade och högbröstade operasångare och ställ upp dem bredvid denna Wüllner. Ack, hur mången gloria skulle inte förblekna när denne mästare börjar spela på sin, med all säkerhet odödliga, själs alla strängar!

De stora och berättigade framgångar W. vunnit äro så mycket lärorikare som han icke äger någon så kallad grannlåtsröst, och icke något spår af virtuoselement hvarmed massan så lätt knipes.

Den andliga ådran hos Wüllner är däremot så gifvande, att de vokala pund vår Herre gifvit honom, och som han på ett så utmärkt sätt förvaltat, äro mer än nog för hans behof, ja, han skulle säkerligen kunna reda sig med mindre. Hade han däremot fått mer än han nu äger, vore han helt visst icke den han är. — Och hvem skulle vilja byta bort honom mot en aldrig så stämbegåfvad sångare, som hvarken *vet* eller *känner* hvad han sjunger och ännu mindre kan öfvertyga sina åhörare därom? Hvem vill byta bort en sol på sångkonstens himmel mot en af dess dankar? Och Wüllner är en sol af hvilken drabanterna kunna låna både ljus och värme utan att man behöfver frukta att urkällan skall sina. —

Allt i hans konst är enkelt, flärdlöst och bottenärligt. *Språket* är hans medel, och hans mål är att rätt tolka de innersta tankar som tänkts och diktats på detta språk.

När Wüllner sjunger väga *klang* och *språk* fullkomlig jämnt med hvarandra. Intetdera af dessa element inkräktar på det andras område. Däraf denna plastiska klarhet som vidlåder allt hvad denna artist ger oss. Metoden är öfverraskande enkel, men den enda saliggörande.

För att rätt uppfatta denna sångares intentioner och kunna följa honom på hans andliga gebit, måste man därför fullkomligt beherrska det språk på hvilket han producerar sig.

Den som kommer till en Wüllnerafton för att få höra en *röst*, och äger den vanföreställningen att rösten ensam skapar sångaren, den blir betydligt desillusionerad.

För finsmakarne har denna oförgätliga wüllnersejour varit ett sannskyldigt frosseri från början till slut, och de som ännu icke hunnit med att bli finsmakare, hafva kommit betydligt närmare målet efter bekantskapen med denna alltigenom gedigna konstnärspersonlighet. Och hur högt än vår så kallade fina och konstförståndiga publik står öfver allt variété- och revyelände i vår goda stad, så behöfver den nog då och då få höra en sådan missionär som Wüllner predika — det gör så innerligt godt i kroppen. —

I sitt hemland har Wüllner fått tillnamnet: Det tyska folkets kammarsångare, en utmärkelse som kan ställa alla kejserliga nådevedermälen i skuggan.

Det är också oändligt rörande att förnimma med hvilken innerlig kärlek han går att fylla sin mission och hur allt hvad han föredrager genomgår en pånyttfödelse för att framstå i ovansklig klarhet och verka med hela den öfvertygelsens styrka hvaraf denna imponerande konstnär är mäktig.

Wüllners namn lefver i dessa dagar på alla våra musikvänners läppar och kommer antagligen att lefva en lång tid framåt. De bifallsåskor som efter afskedskonserten skakade musikaliska akademiens murar, och hvartill man endast kan erinra sig hafva hört ett motstycke vid Rubinsteins besök här på 80-talet, vittnade nogsamt om hur djupt intryck den celebra gästen gjort på vår publik.

Det hänryckta auditoriets ovationer inneburo icke allenast ett hjärtligt tack för hvad han gifvit oss, utan säkerligen äfven ett lika hjärtligt menadt — auf Wiedersehen. —

Man har bjudit oss Ludwig Wüllner i säsongens första timma; hvad skall komma efter detta?

Hvarmed skola vi hädanefter låta oss nöja?

Hvilka vokalprestationer skola nu locka oss till konsertsalen?

Hvilka fordringar hafva vi icke fått, sedan denne oförliknelige konstnär lärt oss höra med andra öron än förut!

Det är synd om hans efterföljare! Det är synd om oss alla!

F. S.

Från Danmark och Tyskland

5/10 1907.

följa härnedan några kortfattade notiser om de mera märkliga musikföreteelser, hvilka stodo oss till buds på återväg från Sverige till Italien. I Köpenhamn öppnades balen, om vi så må uttrycka oss, med Hakon Schmedes' nya operett *Dronningen af Montmartre* på Casino-teatern. Densamma har en skäligen obetydlig handling, men innehåller en hel del »flott» skrifna, omvexlande blaseradt sentimentala och burleskt komiska nummer. Af senare slaget märkas i främsta rummet en ung amerikansk millionärsons »nigger»-visor med dans, öfverdådigt interpreterade af hr *Reenberg,* om ock ej ens denne ypperlige buffa-artists virtuositet fullt föreslog för att riktigt få fram texten genom en dylik »steeplechase» af noter och stafvelser. Till framgången bidrog i väsentlig mån den å Casino efter vanligheten briljanta framställningen och uppsättningen. Af solisterna må ytterligare blott anföras, *Poul Schmedes*, en redan från konserttribunen välkänd tenorbaryton och i likhet med kompositören sjelf en frände till den framstående danske hjeltetenoren vid hofoperan i Wien Erik S.; den stelhet, som vidlådde hans första sceniska debut, uppvägdes af ett särdeles tilltalande sångföredrag. »Politikens» musikanmälare Ch. Kierulf anmärker med rätta vanskligheten, att förutsäga, hur lång »Dronningens» regeringstid blir i hennes eget hemland, och ifall hon har chanser till eröfringar utom dess gränser, men att hon vid premiären, då munterheten stod högt i tak — och likafullt sedermera — hyllades med alla möjliga ynnestbevis.

*

I *Berlin* och kort därpå i *Dresden* fingo vi göra bekantskap med Richard Strauss' sista, alltsedan sin första apparition stort uppseende, ja till och med anstöt väckande opera Salome... en långt ifrån oblandad njutning! Den icke versifierade libretton, hvars ovanliga form jemväl bör ha försvårat den musikaliska behandlingen af det vidunderligt hiskliga ämnet och en så pervers karaktär som »hjeltinnans», ansluter sig nästan ord för ord till Oscar Wildes kuriösa bibeldrama. Den onekligen stämningsfulla och färgrika samt, såsom var af dess upphofsman att förvänta, högst »avancerade» och särskildt för en syperb instrumentation utmärkta musiken når sin klimax i Salomes slöjdans, en äkta orientalisk tonmålning. Det torde vara svårt att afgöra, åt hvilkenderas af de ofvannämnde metropolerna kungliga scen man bör skänka priset för den ej mindre vanskliga, än å dem begge ypperliga tolkningen, å den förra med frkna *Rose* och *Hiedler* samt hrr *Sommer* och *Berger*, å den senare fru *Krull,* frkn *v. Chavanne,* hrr *Burrian* och *Perron* i titelpartiet samt Heródias', Heródes' och Jochanaans.

500:de uppförandet i Berlins *Opernhaus* af Wagners *Tannhäuser* var dessvärre å »spinnsidan» ej fullt värdigt en dylik »évenement», i det vår landsmaninna *Maria Ekeblad*-Elisabeth hvarken i dramatiskt eller musikaliskt hänseende visade sig infria de vackra löften, hon presterat med sin

Elsa i »Lohengrin», och *Anna Plaichinger*-Venus föreföll mindre disponerad än eljest för sin uppgift. Förträffliga voro deremot *Baptist Hoffmann*-Wolfram och framför allt *Wilhelm Grüning* i titelrollen, som icke minst i fråga om fraseringen ställer så stor fordran på sin innehafvare. — *Neues Kgl. Operntheater* har under sommaren upptagits af den präktiga *Ferenczy*-operettensemblen, hvilken jemväl förtjenar erkännande för sin valda reportoar: idel mästerstycken inom genren. Återgifvandet af Offenbachs »*Orpheus in der Unterwelt*» hör till de mest lyckade undert. någonsin bevittnat.

Till sist hafva vi att notera ett par utomordentligt anslående representationer. Webers klassiskt sköna *Oberon* kräfver oundgängligen, för att den högpoetiska texten, der det älskande paret allenast utgör en lekboll i elfkungens händer, ej skall verka alltför naiv å våra dagars publik, en så vacker »mise en scène» som i Dresdens Hofoper, hvarest äfven isynnerhet frkn *Abendroth* i Rezias svåra parti utmärkte sig i egenskap af koloratursångerska. I *Götterdämmerung*, den enda af årets sannskyldiga mönsterföreställningar af Wagnermusikdramer å *Prinzregententheater* i *München*, hvilken vi hade tillfälle att öfvervara, framstod *Ernst Kraus* såsom en väl f. n. oöfverträffad, snart sagdt idealisk Siegfried.

* * *

P. S. Till fullständigande af vår senaste Paris-»krönika» må omnämnas den mondäna tidningen *Figaros* allt emellanåt isynnerhet under vinter- och vårsäsongen förekommande »5 o clock» matinéer, hvarvid inför en inbjuden, fashionabel publik, som till och med haft att uppvisa Edward VII, Oskar II och andra »krönta hufvud», bjudes på musikaliska och deklamatoriska föredrag af celebra storheter eller lofvande debutanter inom konstens verld. Det må anmärkas, att åtminstone vid det tillfälle, då undert. var närvarande och för öfrigt inga artister af det förra slaget uppträdde, för såvidt ej dit må räknas den utmärkte tenorsångaren vid »Opèra-Comique» *Edmond Elément*, oaktadt benämningen å dessa tillställningar väl kunde gifva orsak till att vänta åtminstone en kopp té, all sorts »materiell välfägnad» lyste med sin frånvaro! *Anteros.*

Musikpressen.

På Elkan S. Schildknechts förlag har utkommit:

för piano, 2 händer:

Älfsborgslåtar, visor och danser, upptecknade från Knallebygden och arrang. af Albert Löfgren. Pr. kr. 1,25.

Gottschalksen, Carl: Tivolis Kanariefugle-Idyl. Pr. 50 öre.

för manskvartett:

A. M. Myrberg; *In memoriam.* Utförd af Kvartettsångareförbundet vid aftäckandet af minnesvården öfver John Ullstedt d. 9 juli 1907. Pr. 1 kr.

——

I dessa dagar, då allmogemusiken så mycket omhuldas, är uppteckandet af »Älfsborgslåtarne» genom dir. Löfgren ett godt bidrag till kännedom om vår folkmusik. I fråga varande arrangement upptages 8, flera rätt intressanta, »låtar» och detsamma väckte äfven stort bifall, då det i somras utfördes af Älfsborgarne under dir. Löfgrens direktion i Blanchs kafé. — »Kanariefugle-idyllen» är ett stycke i polkatakt med näpet lustig dansk text af fyra verser. Stycket måtte ha blifvit mycket populärt, ty den danska förläggaren har utgifvit 10:de upplagan af detsamma. — Myrbergs kvartett för mansröster är en stämningsfull hymn till minne af Kvartettsångareförbundets mångårige dirigent, hvars porträtt pryder musikhäftet.

——

På Abr. Lundquists förlag har utkommit:

för piano 2 händer:

Becker, Otto: *Från ungdomstiden.* 5 melodiska och instruktiva tonstycken. Op. 24. Pris kr. 1,50.

Cederschiöld, Adéle: *Sex små karaktärsstycken.* Pr. kr. 1,50.

Hallström, Ivar: *Variationer öfver Liten Karin.* Tillegn. Hugo Beer och Jakob Hägg. Pr. 1 kr.

Krentzlin, Richard: *Fyra ungdomsstycken.* Op. 15. Pr. 1 kr.

Uhrbom, Gustaf: *Svenska bondpolskor i potpourri.* Pr. kr. 1,50.

för en röst med piano:

Nyblom, C. G.: *Höstvisa* (e—fiss). Tillegn. frk. Anna Stawe. Pr. 1 kr.

för fyra mansröster:

Nya »Amatörkvartetten». Häft. II. Pr. kr. 1,50.

——

De ofvan nämnda pianostyckenena äro, som man ser, ämnade för elever. Lättast bland dem äro Beckers, hvilka tituleras »Ut till landet», »Första balen», »Lawn-tennis», »I circus», »Jagtglädje». Ad. Cederschölds häfte innehåller: »Novellette», »Söndagsmorgon», »Vals», »Skymning», »Historiette», »Gammeldans»; Krentzlins: »Polonaise», »Hök och dufva», »Tomtegubbarnes dans», »Skördefest». Alla häftena äro försedda med fingersättning och lämpliga för unga pianospelare. Uhrboms potpourri innehåller ett tiotal af våra mest kända polskor, omedelbart följande efter hvarandra. Ivar Hallströms »Variationer» öfver den bekanta folkvisan fordra en mera öfvad pianist men torde, såsom försedda med fingersättning, äfven ha instruktivt ändamål. Sånghäftet för mansröster innehåller 40 bekanta kvartetter af Beethoven, G****, Geijer, Lagercrantz, Norman, Pacius, Söderman, Weber, Wennerberg m. fl. samt 8 Bellmanianer och 11 folkvisor. Solosången af C. G. Nyblom är enkelt melodisk med arpeggieradt ackompanjemang. Orden äro af Olof Thunman.

——

På Friedr. Hofmeisters förlag, Leipzig, har utkommit:

för violin och piano:

Gustaf Hägg: *Liebeslied.* Op. 27 Pr. 2 Mk.

——

Denna duett af vår bekante tonsättare är ett vackert stycke med rik omvexling i harmoniskt och modulatoriskt hänseende i likhet med andra hans kompositioner. Egenskapen att icke vara svårspelt gör det äfven värdt stor spridning bland våra violinister och musikvänner.

Literatur.

Finsk Musikrevy n:o 11 o. 12 har utkommit med följande innehåll: G. Wahlström: Den naturliga klaverteknikens grundprinciper, fastställda med afseende å den moderna stilens fordringar II — O. Andersson: Sångens och musikens betydelse i kulturutvecklingen — Edvard Grieg död (med porträtt) — Bach och hans förhållande till operan. —

I slutet af häftet förekommer afdelningen »Brage» (om folkmusik etc.) med en folkdikt» Herr Peders sjöresa» jemte melodi.

Finsk musikrevy upphör med detta häfte, antagligen af bristande uppmuntran från de finska musikvännernas sida.

Vereinigte musikaliche Wochenschriften innehålla i n:o 35 o. 36: Max Chop: Frederick Delius (med bildbilaga) — Elf Briefe von Richard Wagner an Georg Unger, den ersten Bayreuther Siegfried; — n:o 37: Franz Dubitzky: Eine neue Notenschrift. Für und Wieder; — M. Chop: Frederick Delius (slut); — R. Sternfeld: Ehrt eure deutschen Meister; Tagesgeschichtliches, etc. — N:o 38: H. Riemann: Die Melodik und Rhytmik der Minnesänger — A. N. Harzen-Müller: Wilh. Friedemann Bach nicht Komponist von »Kein Hälmlein wächst auf Erden» — n:o 39: H. Graf: Schematismus in der zeitgenössischen operaproduktion. — Aus dem Jahresbericht der königl. Bibliothek zu Berlin; — n:o 40; Rich. Sternfeld: Zu C. F. Glasenapps sechzigstem Geburstag; — O. E. Deutsch-Graz: Schumanns erfolglose Bewerbungen in Wien; — n:o 41: E. Schmitz: Zwischen »Monismus» und »Dualismus»; vidare i alla häften: Tagesgeschichtliches etc.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern

Okt. 3 Boïto: *Mefistofeles* (Margareta, Helena: frk Larsèn. fru Lizell; Faust, Mefistofeles: hrr Ödmann, Wallgren).
4 Mozart: *Figaros bröllop.*
5 Donizetti: *Regementets dotter*; Balett: *Saltarello.*
6 R. Wagner: *Den flygande Holländaren.*
7, 10 Mozart: *Bastien och Bastienne*; Georges Marty: *Daria.* Lyrisk drama i 2 akter, af Adolphe Aderer och Armand Ephraïm (Daria: frk. Walleni: Boris: hrr Nyblom o. Ödmann; Iwan, Popen: hrr Forsell, Svedelius; en jaktbetjent, en vakt: hrr Ericson, Schweback.)
9 Gounod: *Romeo och Julia.*
11 Puccini: *Bohème.*
12 Auber: *Fra Diavolo.*
13 Tschaikowsky: *Eugen Onegin.*
15 *1:a symfonikonserten* 1. Tschaikowsky: Symphonie pathétique, n:o 6; 2. Franz Berwald: Elfenspiel. 3. Joh. Svendsen: Norsk konstnärskarnaval; 4. W. Stenhammar: »Ithaka», dikt af O. Levertin för baryton o ork. 5. Peterson-Berger: »Florez och Blanzeflor», dikt af O. Levertin för baryton och ork.; 6. Rimsky-Korsakow: Capriccio espagnol.

Oscarsteatern.

Okt. 3—15 Léhar: *Den glada änkan.*
13 *Nerkingarne* (matiné).

Musikal. akademien.

Okt. 4, 5, 7 Konserter af dr Ludw. Wüllner. Bitr. pianist: hr Coenraad van Bos.

Vetenskapsakademien.

Okt. 7, 11 *Svensk Folkviseafton* af Elsa Stenhammar.
10 *1:a Kammarmusikafton* af frök. Märtha Ohlson, hrr Ax. Runnqvist och Carl Lindhe. 1. César Franck: Sonat, A dur, för violin och piano; 2. Beethoven: Sonat för violoncell och piano, G m., op. 5 n:o 2; J. Brahms: Trio för piano, violoncell och violin, H d, op. 8.

Brist på intresse hos vår operapublik att bevittna en premiär visade sig äfven vid första uppförandet af nyheten »Daria», som gafs för långt ifrån fylld salong. Bifall och framropningar saknades emellertid icke, hufvudsakligen gällande de utförande, främst hr Forsell, som har ett mycket tacksamt parti som Ivan. För operans handling redogöres på ett annat ställe här i dagens nummer. Någon succès kan för öfrigt ej konstateras. Musiken, i nyare deklamatorisk stil, är föga originell utom i den nationelt ryska folktonen, hvilken ingår i balettmusiken. Välljudande vokalpartier förekomma emellertid i båda akterna, såsom Ivans kärleksförklaring till Daria och dennas vaggvisa. Äfven kören i första akten låter höra sig, och Ivans sång under dansen och det låtsade ruset är, äfven till ackompangemanget, af kraftig verkan. Instrumenteringen röjer för öfrigt talang i orkesterbehandling. Fröken Walleni återgaf titelrollen förtjenstfullt och behagligt, men i första akten lät sången ansträngd i höjdtonerna. Boris' roll utfördes först af hr Nyblom, sedan af hr Ödmann. Vi hade icke tillfälle att höra den senare. Partiet är vokalt mindre betydande än Ivans och Darias.

Operans första symfonikonsert för säsongen gafs under hr Järnefelts utmärkta ledning för fulltalig publik och med omvexlande nordiskt program, hvilket inleddes med Tschaikowskys sista symfoni, den »patetiska», förut given på operan å en symfonikonsert 1899, och den af hans symfonier som mest gifves i utlandet. Hans G moll-symfoni fick man på operan höra 1890. »Pathétique» innehåller åtskilligt storstänkt och vackert, alltifrån den något dystra inledningen till finalen, som med sitt gripande mollmotiv tycks utgöra tonsättarens svanesång. Första satsen har vackra melodiska partier, och den andra är med sin femfjerdedels takt rätt originell och underhållande. Af öfriga instrumentalnummer framstod mest Svendsen muntra, klangfullt instrumenterade »Karneval». Berwalds »Elfenspiel» hör icke till hans mera originella tonsättningar och musiken är något för tung för ämnet. Rimsky-Korsakows »Capriccio» fängslar med sin brokiga och kraftiga instrumentala behandling af spanska motiv. Af de två vokalnumren, båda till dikter af O. Levertin, gaf Peterson-Bergers »Florez och Blanzeflor» den bästa musikaliska behållningen; W. Stenhammars »Ithaka» gjorde ej fullt klart intryck, helst som text saknades i programmet. Herr Forsell utförde båda sångerna med vanlig uttrycksfullhet och framgång.

Ludwig Wüllner gaf äfven sina tre sista konserter för fullsatt salong och entusiastiskt bifall, som särskildt kulminerade vid afskedskonserten, då han derjemte blef firad med kransar och buketter. Om den utmärkte konstnärens prestationer hänvisa vi till en uppsats af en insändare i dagens nummer. Programmet upptog på 4:e konserten, sånger af Fr. Schubert: Totengräbers Heimweh, Vor meine Wiege, Die Stadt, Der Atlas, Erlkönig; R. Schumann: Dichterliebe (16 sånger); H. Wolf: Fussreise, Der Freund, Der Gärtner, Liebesglück; C. Löwe: Archibald Douglas; på 5:e Brahms: Mit vierzig Jahre, Ruhe süss Liebchen, So willst du des Armen, Erinnerung, Kein Haus, Keine Heimat, Salamander, Von ewiger Liebe; Fr. Schubert: Sei mir gegrüsst, Geheimnis, Fischerweise, An die Laute, Eifersucht und Stoltz, Das Lied im grünen, Der Musensohn; C. Löwe: Die Lauer, Der getreue Eckart, Hochzeitslied; Weingartner: Liebe in Schnee, Rubinstein: Der Asra, A. Mendelssohn: Aus den Nachtliedern Zarathustras; Schumann: Die beiden Grenadiere; 6:te konserten: Beethoven: An die ferne geliebte. Liedercyklus; Schumann: Belsazar, Der Soldat, Der Spielmann, Waldesgespräch, Der Hidalgo; Wolf: Auf einer Wanderung, Auf ein altes Bild, Lied vom Winde, Epiphanias, Zur Warnung, Der Abschied; M. Schillings: Das Hexenlied. — Vi ha velat anföra programmen till bevis på konstnärens mångsidighet och stora repertoar af sånger, alla sjungna ur minnet

Triosoarén gafs för talrika åhörare, som skänkte de utförande varmt bifall. Fröken Ohlson skötte mästerligt pianopartiet och hrr Runnquist och Lindhe bidrogo till en utmärkt ensemble. Deras konserter omfatta nu endast tre tonsättare: C. Franck, Brahms och Beethoven. Den förres nu gifna violin-sonat är en gammal bekant och ovanligt lättfattlig att vara af denne komponist; mellannumret var Beethovens vackra och intressanta G mollduo för violoncell och piano, hörande till hans tidi, gare verk, likasom Brahms' H dur-trioslutnumret, äfven hör till hans förstlingsarbeten, ehuru han sedan omarbetade trion, hvilken i sin helhet är ganska underhållande.

Fröken Elsa Stenhammars visaftnar få vi först i nästa nummer utrymme att närmare omnämna.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Verdis »Rigoletto» har upptagits med delvis ny rollbesättning. Operan gafs senast i slutet af mars 1901 med fröken Gurli Carlström (1:a debut) som Gilda, hvilken roll nu innehafves af fröken Hesse. Af hufvudpartierna utföras, likasom då, Rigoletto af hr Forsell, Maddalena af fröken Edström. Hr Svedelius har efterträdt hr Sellergren som Sparafucile, hr Wallgren hr Lundqvist som grefve Monterone. Borsas, Cepranos och Marullos partier utföras nu af hrr O. Strandberg, Stiebel och Mandahl, hvilken förut innehade grefve Cepranos parti.

Peterson-Bergers »Ran» håller på att inöfvas under författaren-kompositörens ledning. Rans parti kommer att efter fru Jungstedt utföras af fröken Ed-

ström, Valdemars af hr Stockman. Äfven ett par andra roller bli nybesatta.

Ernst Dohnanyis första konsert eger rum d. 30 i denna månad i Musikal. akademiens stora sal.

Första kammarmusikkonserten af Aulin-kvartetten och prof. Fr. Neruda eger rum d. 29 d:s, då programmet upptager: Beethoven: Stråkkvartett, F-moll; Pianotrio, D-dur; Septett med blåsinstrument. Fröken Märtha Ohlson kommer att medverka som pianist i st. f. fröken Stockmarr, som först vid tredje konserten kan biträda.

Wennerbergskonserten på cirkus. Den stora kören, som medverkar vid denna konsert, 27 okt., till förmån för statyfonden, har redan börjat repetera under dir. Åkerbergs ledning.

Musikaliska akademien har kostnadsfritt upplåtit repetitionslokal, hr Ernst Davidson upplåter likaledes kostnadsfritt cirkuslokalen, alla Stockholmstidningarna lemna 50 proc. på all annonsering, solisterna fruar Dagmar-Möller och Davida Afzelius-Bohlin, hrr C. F. Lundqvist, Gustaf Sjöberg, Otto Edberg och Gustaf Wennman samt en musikälskare biträda utan särskildt gage, och hr Otto Hirsch, som dessutom lemnat en större summa till fonden, har skänkt alla musikalier.

Efterfrågan på biljetter är redan mycket stor. Försäljningen af dem eger rum i Elkan & Schildknechts musikhandel, Drottningg. 28.

Mina Gelhaar-Wallensteen, den förr så firade, behagliga operasångerskan, fyllde d. 8 okt. 70 år. Från 1858 var hon engagerad vid vår k. opera, som hon tillhörde till 1866, då hon afgick och ingick äktenskap med f. d. direktören vid operan, envoyén frih. Eugen von Stedingk.

Fröken Signe Rappe, den svenska sångerskan, som med kreerande af titelrollen i »Salome» på Mannheimsoperan vann så stor succès, har nu firat en ny triumf derstädes som Sulamith i Goldmarks »Drottningen af Saba». Enligt nu hitkomna tyska tidningar var fröken Rappes prestation af det högsta konstnärliga värde både i vokalt och dramatiskt afseende, ja, densamma var — för att använda en kritikers ord — af en så »konstnärlig impulsivitet», att den obetingadt kunde anses som aftonens höjdpunkt. Publiken hälsade med stormande applåder den unga svenska divan, och kritiken konstaterar enhälligt att här föreligger en succès af högst ovanlig art.

Från våra grannland.

Helsingfors. Okt. 1—12. Af pjeser med musik på teatrarna denna tid har man endast att nämna en representation af »Stockflötarne» på Svenska teatern och »Nerkingarne» på Lilla teatern. D. 2 okt. gafs på Finska teatern en föreställning till hedrande af Kaarlo Bergboms minne — teatorns grundläggare —, hvars grafvård dagen derpå aftäcktes. Jemte en dramatisk pjes utfördes då under dir. Kajanus' ledning med biträde af Filharmoniska orkestern Beethovens »Fidelio»-uvertyr, Webers »Oberon»-uvertyr: »Alla marcia» af Sibelius och körsång af sällskapet Yliopilaskunnan Laulajat. D. 29 sept. gaf hr Sven Scholander sin 3:e och sista visafton.

Filharmoniska orkestern firade den 3 okt. sitt 25-årsjubileum med en festkonsert på Finska teatern under medverkan af fruar Ida Ekman och Irene Renvall. frk. Gerda Lund, hrr Tandi Hurru och Ojanperä samt den förstärkta symfonikören. Lokalen var blomstersmyckad liksom dirigentens, Rob. Kajanus' notställare. Då han inträdde mottogs han med stora ovationer af publiken och orkesterfanfar, hvarpå praktfulla kransar öfverlemnades till honom från Filh. sällskapet, från orkestern från Åbo etc. Festkonserten hade följande program: 1. Sibelius: »Pohjolas dotter», 2. A. Jarnefelt: Preludium; 8. Rob. Kajanus: »Aino», symfonisk dikt; 4. Beethoven: 9:e symfonien. — D. 7 okt. gaf Filharm. sällskapet sin första symfonikonsert för säsongen i universitetssalen med pianisten frk. Elli Rängman som solist och fortfarande med hr Kajanus som dirigent. Programmet upptog: Fr. Schuberts uvertyr till »Alfonso och Estrella» samt H-dur-symfoni, hvarjämte frk. Rängman spelade Brahms' Variationer öfver tema af Händel och konsert, A-dur, af Liszt. Till Griegs minne gaf sällskapet d. 10 konsert med biträde af paret Ekman; dervid utfördes af hans kompositioner: Sorgmarsch, 1:a Peer Gynt-suiten, »Det förste möde» och »Vaaren» för stråkorkester samt sånger. D. 8 började de »populära» konserterna i Societetshuset.

Kristiania. Okt. 1—13. På Nationalteatern har af pjeser med musik under månaden endast uppförts Glucks »Orfevs», från 8 okt., med fru Math. Jungstedt som gäst i titelrollen och fru Cally Monrad som Eurydike. Den svenska sångerskan har blifvit mycket firad och lofordad af kritiken. Centralteatern har af musikpjeser fortfarit med »Muhameds paradis» och »Surcouf». D. 3 okt. konserterade en pianist Mary Bratt med biträde af violinisten Haaland, då bl. a. utfördes Sonat, E-dur, för violin och piano af Sinding, Beethoven-sonat, D-dur, och Pièces lyriques af Sgambati. D. 5 gaf Musikforeningen konsert till minne af Grieg under Ivar Holters direktion med biträde af fru Cally Monrad, Björn Björnson och Lange-kvartetten. Den inleddes med »Brudefolget drager forbi», minnesdikt af Th. Caspari (framsagd af Björn Björnson), hvarefter programmet upptog af Grieg-kompositioner stråkkvartett, orkesterverk och sånger. Den 4 och 10 okt. gafs af Brandt-Rantzau Agate Backer Gröndahls-afton med biträde af fru Clara Hultgreen; d. 9 gaf violinisten Elsa Wagner konsert med biträde af violinisten Leif Halvorsen och pianisten Backer-Lunde. Programmet upptog bl. a. Serenad för 2 violiner af Sinding och Tartinis sonat »Le trille du diable».

Köpenhamn. Okt. 1—12. Kungl. teatern har af pjeser med musik denna tid uppfört »Regementets dotter», »Werther», »Eventyr på fotresan», »Faust», »Orfeus och Eurydike», »Mignon», »Aida» och baletten »La Ventana». Fredriksbergsteatern har hållit i med »Mikadon». Den 1 och 9 okt. gafs konserter af en rysk violinist Aljoscha Schkolnik. En annan violinist Max Schlüter har äfven uppträdt här. Sångaftnar ha gifvits af frk. Gerda Marg. Jensen och fru Marta Sandal. D. 5 gafs en kompositionskonsert af hr O. Brieghel-Müller, organist i Aalborg, biträdd af frk. Ellen Beck, Ax. Gade och Mary Boye Jensen. Programmet upptog en violinsonat och sånger. D. 7 gafs »Visafton» af fru Norrie med bl. a. sånger af Söderman och Peterson-Berger. D. 10 konserterade pianisten Julius Röntgen och violoncellisten Casals. Fini Henriques gaf d. 12 konsert med egna kompositioner: Fantasie för piano, »Fra börnenes verden» (fru Oda Nielsen, hr Fini Henriques och Johan Fini Henriques) samt Improvisationer öfver uppgifna tema. Privat kammarmusikförening gaf d. 12 Grieg-afton med stråkkvartett, violoncell-sonat och sånger på programmet.

Rättelser.

I Anteros' musikbref förra numret förekomma ett par tryckfel, som härmed rättas. Sid. 108, sp. 2, r. 38 uppfr. står: Sandnini, läs: Sandrini; sid. 109, sp. 2, r. 16 uppf. skall stå ett komma framför »Mikadon».

Tillkännagifvande

Af förekommen anledning lemnas den upplysning rörande våra tidningsnummers datering, att denna gäller den dag, intill hvilken i tidningen redogöres för musiktilldragelserna, icke dagen för tryckningen eller utsändningen, hvilken kan efter omständigheterna ske några dagar senare.

Redaktionen.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **27:de** årgången, — *för hvarje musikaliskt hem* — *utgifves 1907 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten bäst å posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtt med biografier i ***N:o 1: Anton Andersen — Mark Hambourg — Dettmar Dressel; N:o 2: Minnie Tracey — Mary Olson; M:o 3: Lady Hallé; — N:o 4: Eugen d'Albert; N:o 5: Jacquet Thibaud — Lucien Wurmser; N:o 6: C. Joh. Lindberg — Julius Ruthström; N:o 7: Sigrid Lindberg — Systrarne Svärdström; N:o 8: Ellen Gulbranson (Brynhilda) — Jeanette Jacobsson; N:o 9. Joh. Brahms — Alex. Guilmant; N:o 10: Em. Wolf-Ferrari — Cally Monrad; N:e 11: R. Coward — Anna Pettersson-Norrie; N:o 12; Jos, Joachim; N:o 13. Ludw. Wüllner — Edv. Grieg; N:o 14: P. I. Tschaikowsky.***

J. G. Malmsjö
PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr öfv. gården.

Frans J. Huss.

Resp. Prenumeranter

å **Sv. Musiktidning,** hvilka vid flyttningstid byta om bostad, anmodas att med första uppgifva nya adressen, pr brefkort eller telefon.

Högaktningsfullt
Redaktionen.

Kurs i plastik samt undervisning i sång

efter den italienska sångmetoden i förening med **instuderande af roller,** med särskildt afseende fäst vid frasering och diktion, meddelas af

SIGNE HEBBE,
Linnégatan 78, Stockholm.

2 st. Musik-vicekonstapelsbeställningar

vid Kungl. Norrlands Artilleriregemente kungöras härmed till ansökan lediga.

Reflekterande, som bör vara försigkommen antingen på B-cornett eller B trumpet, insänder sin till regementschefen ställda ansökan före den 15 nästkommande December under adress Östersund.

Ansökan skall vara åtföljd af vitsord om godt uppförande samt präst- och läkarebetyg, för sökanden möjligen utfärdade afgångsbetyg eller arbetsbetyg och, i händelse sökanden ej är myndig, af målsmans skriftliga medgifvande, äfvensom, därest den sökande undergått inskrifning eller förut varit anställd i statens tjänst, inskrifningsbok (inskrifningssedel) samt i senare fallet behöriga afskedshandlingar.

(S. T. A. 194753.)

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

Pristäflan.

Sällskapet för Svenska kvartettsångens befrämjande

inbjuder svenska tonsättare till täflan om pris för flerstämmiga kompositioner för mansröster.

Kompositionerna skola vara skrifna till svensk text efter fritt val och utan ackompagnement, förbehållande sig sällskapet ägande- och förlagsrätt till de arbeten, som blifva prisbelönade. Täflingspriserna äro 1,000, 500 och 200 kronor. Icke prisbelönad, men lämplig komposition kan efter öfverenskommelse inköpas, hvarvid rätt att bryta medföljande namnsedel förbehålles.

Prisdomare äro Herrar Förste Hofkapellmästaren C. Nordqvist, Statskommisarien P. G. Södermark och Musikdirektören Aug. Körling.

Kompositionerna skola före den 1 dec. 1907 insändas till Carl Johnn's musikhandel, Järntorget 78, Stockholm 2, och skola desamma vara försedda med tydligt skrifvet motto, däraf afskrift skall finnas å ett med.öljande, försegladt kuvert, innehållande kompositörens namn och fullständiga adress.

Stockholm i juni 1907.

STYRELSEN.

(S. T. A. 195217.)

Ludwig van Beethoven

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln à **50 öre.**

Svensk Musiktidnings Expedition.

J. LUDV. OHLSSON
STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

Fröken Hedvig Svenson

återtager sina lektioner i **Piano** och **Harmonilära** från månd. den 16 September. Billigare pris för mindre försigkomna. Träffas tillsvidare ons. kl. och lörd. kl. 2—3 e. m.

Sturegatan 56, 3 tr. Allm. Tel. 204 40.

INNEHÅLL:

Alfred Reisenauer † (med porträtt). — Arthur de Greef (med porträtt). — Daria. Lyrisk dram, 2 akter, af Ad. Aderer och Armand Ephraïm. Musik af Georges Marty. Textinnehåll. — Ludwig Wüllner. En återblick på hans gästuppträdande, af F. S. — Från Danmark och Tyskland, af Anteros. — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, samt från våra grannland. — Rättelser. — Tillkännagifvande. — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1907.